

РЕШЕНИЕ

№ 6167

гр. София, 29.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

**ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска
Елка Атанасова**

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разгледа дело номер **5656** по описа за **2021** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С решение от 29.04.2021г. по НАХД № 17122/2020г. на СРС, НО, 106-ти състав е отменено Наказателно постановление (НП) № 546830-F573993/10.11.2020г., издадено от директор на дирекция „Обслужване“ при ТД на НАП – С., с което на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет. 2, ап. 3, на основание чл. 178 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) е наложена „имуществена санкция“ в размер на 1 200,00 лева за неизпълнение на чл. 96, ал. 1 ЗДДС.

С подадената от юрк. А. като процесуален представител на ТД на НАП – С. касационна жалба се навеждат оплаквания за неправилност на обжалваното съдебно решение поради нарушение на материалноправни разпоредби. Излагат се твърдения, че НП е законосъобразно, издадено в съответствие с материалните и процесуалните законови разпоредби, като не са налице предпоставки за неговата отмяна. Счита, че нарушението е безспорно доказано, а несъответствието в датата на извършването му следва да се третира като техническа грешка, която може да бъде преодоляна чрез анализ на доказателствения материал. Моли решението на СРС да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което да бъде изцяло потвърдено НП.

В съдебно заседание касаторът не се представлява, поддържа жалбата чрез писмени бележки от юрк. А.. Претендира юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв. по представен списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът - [фирма], не се представлява в съдебно заседание, оспорва касационната жалба чрез депозираните писмени бележки от адв. В., в които излага подробни аргументи за неоснователността ѝ, които по същество подкрепят направените в решението на СРС правни изводи. Моли да бъде оставено в сила същото. Претендира разноски за адвокатско възнаграждение по представен списък и договор за правна защита и съдействие.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна. Предлага обжалваното решение да се остави в сила.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания, доводите на страните и доказателствата по делото, Административен съд София – град, Деветнадесети касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуването на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна.

В производството пред СРС е установено, че в хода на извършена проверка на ответното дружество от приходните органи, възложена с резолюция № 222692002865053/17.09.2020г., въз основа на представени счетоводни документи било установено, че на 31.12.2018г. дружеството е реализирало облагаем оборот в размер на 60 105,02 лв., което съгласно чл. 96, ал. 1 от ЗДДС е основание в 7-дневен срок търговецът да подаде заявление за регистрация по ЗДДС. В хода на проверката било установено, че заявление за регистрация по ЗДДС е подадено от дружеството на 17.09.2020г., а Акт за регистрация по ЗДДС № 2220422002984123 му бил издаден на 01.10.2020г. Приходните органи приели, че в случая търговецът е следвало да подаде заявление за регистрация по ЗДДС до 07.02.2020г. /вкл./, считано от 31.12.2018г. – датата на достигане на облагаем оборот от 50 000 лв., тоест отчетено е закъснение за изпълнението на това задължение от 223 дни.

С оглед на последното е съставен на дружеството акт за установяване на административно нарушение № F573993/06.10.2020г. от инспектор по приходите в ТД на НАП – С. за това, че в качеството си на данъчно задължено лице по чл. 3, ал. 1 ЗДДС не е подало заявление за регистрация по ЗДДС в законоустановения 7-дневен срок от изтичане на данъчния период, през който е достигнал облагаем оборот от 50 000 лв. за период не по-дълъг от 12 месеца преди текущия месец, а именно до 07.02.2020г. вкл., като не е посочена конкретна дата на извършване на нарушението. В обстоятелствената част на АУАН е посочено, че на 31.12.2018г. търговецът е достигнал облагаем оборот в размер на 60 105,02 лв. В акта е отразена нарушената разпоредба - чл. 96, ал. 1 ЗДДС. При идентично описание на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, и правната му квалификация е издадено Наказателно постановление № 546830-F573993/10.11.2020г. от директор на дирекция „Обслужване“ при ТД на НАП-С., с което на основание чл. 178 ЗДДС на дружеството

е наложена „имуществена санкция“ в размер на 1 200,00 лв.

За да отмени НП, СРС е приел от правна страна, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени от длъжностни лица в пределите на тяхната компетентност, спазени са императивните процесуални правила при издаването на АУАН и НП – тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, 42, 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН, както и сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, без да са допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обусловят отмяната на атакуваното наказателно постановление на формално основание. По същество обаче районният съд е приел, че в съдържанието на акта, възпроизведено и в НП, се установяват съществени разминавания с представения по делото доказателствен материал, включително свидетелските показания на актосъставителя, конкретно по отношение на датата, на която дружеството е достигнало облагаем оборот над 50 000 лв. В тази връзка са изложени мотиви, че ако се приеме датата 31.12.2018г., то задължението за подаване на заявление за регистрация е следвало да бъде изпълнено до 07.01.2019г., а не 07.02.2020г., както се сочи в акта и НП. От друга страна, периодът от 01.10.2019г. до 31.01.2020г., за който се твърди от ответника, че е релевантен към достигане на необходимия облагаем оборот, въобще не фигурира в последните и в тази връзка е недопустимо да бъде извеждан въз основа на анализ на доказателствата, което би поставило нарушителя в процесуална изненада и би нарушило правото му на защита.

Така постановеното решение е правилно. Напълно се споделят от настоящата касационна инстанция изложените в него мотиви.

Датата на извършване е съществен елемент от обективната страна на нарушението и има определящо значение за доказване на редица обстоятелства във връзка с повдигането на административнонаказателното обвинение. На първо място, датата е от значение за доказване на самото извършване на нарушението и дееца, както и на неговата съставомерност. В настоящия случай от изложените в акта и НП обстоятелства не става ясно кой конкретен факт се счита да е относим към възникване на задължението по чл. 96, ал. 1 ЗДДС, съответно към процесното нарушение – не се сочи конкретна фактура или доставка, с които реализираният от търговеца облагаем оборот е достигнал 50 000 лв. Това поставя в невъзможност съда да провери достоверността на изложените в НП факти и да формира извод за това дали е безспорно доказано извършването на вмененото нарушение. На следващо място, прави впечатление, че посоченият оборот от 60 105,02 лв., който е достигнат на посочената дата - 31.12.2018г., не кореспондира със свидетелските показания на актосъставителя и с издадения акт за регистрация, в който се сочи, че за периода 01.10.2019г. – 31.01.2020г. е достигнат облагаем оборот от 53 881,42 лв.

По отношение на датата на извършване на нарушението е посочено, че задължението на дружеството да подаде заявление за регистрация изтича на 07.02.2020г. Дори да се пренебрегне фактът, че липсва точна дата на извършване на нарушението, то посочената такава не кореспондира по никакъв начин с датата 31.12.2018г., от друга страна - периодът 01.10.2019г. – 31.01.2020г. въобще не фигурира в акта и НП, поради което е неотносим към повдигнатото обвинение в извършване на конкретно административно нарушение. С оглед на всичко изложено настоящата инстанция намира, че не е доказано безспорно вмененото на дружеството нарушение поради вътрешното противоречие във фактическите обстоятелства, изложени от АНО, както и разминаването им с останалия доказателствен материал. Това води до извод за

необоснованост и незаконосъобразност на издаденото НП.

Не може да бъде споделено становището на касатора за допуснатата фактическа грешка, тъй като в случая са налице множество несъответствия до степен на неяснота относно всеки от елементите от състава на чл. 96, ал. 1 от ЗДДС. Не е безспорно установен нито релевантният период на достигане на облагаем оборот съгласно посочената норма, нито конкретната дата, на която това се е случило, нито конкретната стойност на оборота, и на последно място неясна е дори датата на извършване на нарушението. Следва да бъде отбелязано, че посочената дата 07.02.2020г. също не кореспондира с останалите изложени в НП факти, поради което остава недоказана.

Както правилно е посочил районният съд, описаните противоречия представляват съществено процесуално нарушение поради невъзможността на нарушителя да разбере пределите на повдигнатото му административнонаказателно обвинение и да организира защитата си, което е довело до нарушаване на правото му на защита. Нарушения от посочения вид са винаги съществени и представляват самостоятелно основание за отмяна на НП. Следва да бъде маркирано, че нередовността на акта би могла да бъде преодоляна по реда на чл. 53, ал. 2 ЗАНН със санирането ѝ при издаване на НП, но в настоящия случай това не е сторено, тъй като същата е пренесена и в НП, като е обусловила незаконосъобразността му.

На следващо място, липсата на точна и ясна дата на извършване на нарушението поставя съда в невъзможност да провери дали са спазени преклузивните срокове за образуване на административнонаказателното производство по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, както и да извърши служебна проверка относно изтичане на абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 от НК, във вр. с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК.

С оглед на всичко изложено настоящият касационен състав намира обжалваното съдебно решение за правилно, поради което следва да бъде оставено в сила. Не се установяват релевантите с касационната жалба основания за отмяната му.

При този изход на делото съдът дължи произнасяне по своевременно заявената претенция за присъждане на разноски в полза на ответника, като намира същата за основателна – представени са доказателства за заплащане на адвокатско възнаграждение в размер на 600 лв. и списък на разноските за същата стойност, поради което касаторът следва да бъде осъден да заплати така сторените от ответника разноски в настоящото производство.

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XIX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 29.04.2021г. по НАХД № 17122/2020г. на СРС, НО, 106-ти състав.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет.2, ап. 3, направените по делото разноски в размер на 600 (шестстотин) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2

